

Autor: Martina Hamrová

Kapitola I. Isabela

Píše se rok 1385...

Dnes je můj velký den. Pro takovouto slavnostní příležitost jsem si nechala ušít šaty u zdejšího krejčího. Jmenuje se Gilbert a je to úžasný muž i přesto, že mu je už pomalu 65 let. Je zvláštní, jak skvěle si s ním rozumím, a to jsem v říjnu oslavila svých sedmnáct let.

„Mám je ještě utáhnout, má paní?“ Z mých úvah mě probírá dotaz mé komorné, která mi pomáhá obléct šaty. „Ještě trochu, Seleno....děkuji...můžeš odejít,“ přikazuji Seleně a ocitám se ve svém pokoji sama. Pomalu se otáčím a spatřím svou tvář v zrcadle. Už nejsem ta malá holka, co v těch krásných dobách běhala po lese. Těmi „krásnými dobami“ myslím své dětství do deseti let. Pár dní po mých desátých narozeninách bohužel maminka s tatínkem zemřeli. Zasáhla je černá smrt. Naštěstí jsme společně s mým o čtyři roky starším bratrem zdědili poměrně velkou spoustu peněz, takže jsme skvěle zaopatřeni. Každý teď máme vlastní dům a poměrně vysoké společenské postavení. Ale bratr po smrti rodičů převzal otcovskou povinnost a teď se o mě až příliš přehnaně stará. Někdy je to vážně k nevydržení..sleduje mě na každém kroku a nenechá mě volně dýchat.

„Paní? Už je čas!“ připomíná mi má služebná a já se naposledy dívám do zrcadla a opouštím svou komnatu. Před vchodem už na mě čeká kočár tažený dvěma překrásnými černými koňmi. Kočí mi pomáhá nastoupit a vydáváme se na cestu.

Rozjiténé myšlenky mi víří všemi směry. Jsem tak nadšená! Dnes večer uvidím krále! Ano, samotného krále Richarda! Jsem totiž poprvé v životě pozvaná na královský bál.

Když dorazíme k paláci, je všude spousta lidí, kočárů, rozdivočelých koní a hluku. Naštěstí se už přes všechn ten dav dostávám dovnitř do velkého sálu, kde hraje příjemná hudba a na stolech se podává spousta lahodného jídla. A pak ho spatřím, jak přichází. Tak vznešeně. Takový respekt snad budí koruna na hlavě nebo ten silný charakter, avšak není mu víc než třicet. Tipla bych tak...27. Sjednává si ticho a pak pronáší přípitek a přeje nám hezkou zábavu.

Procházím sálem a zdravím se s ostatními hosty. Král se mezitím usadil k hodovnímu stolu. Ale co to? On se dívá přímo na mě?! Naše pohledy se setkávají. Cítím neuvěřitelnou hloubku jeho zelených očí. Po chvíli zamíří ke mně a dáváme se do hovoru. Cítím se s ním fantasticky a uvolněně, směju se jeho vtipům a on mým. Tančíme společně celý večer.

Richard se se mnou už rozloučil, a tak se chystám k odchodu, když vtom uvidím svého bratra, jak se napařuje jako kohout a míří ke mně.

„Co to ksakru děláš, Isabelo?“

„Co tím myslíš? Jen se skvěle bavím.“

„Jo ty se skvěle bavíš?! Já mluvím o tobě a KRÁLI!!!“

No tak touhle odpovědí mě naprosto dorazil.

„Ale do toho ty nemáš co strkat nos! Je to jen a jen moje soukromá věc!“ Dávám najevo, že končím rozhovor a odcházím, jak jsem původně měla v plánu, domů.

Kapitola II. Isabela

Další den u snídaně přemýšlím o tom nepříjemném včerejším incidentu. Henri se chová vážně jako blázen. Jako kdybych byla jeho majetek..možná to se mnou myslí dobře, ale... „Poslíček vám přinesl dopis, má paní.“

„Opravdu? Podejte mi ho prosím,“ žádám služebnou, která mi ho okamžitě předává.

Rozbalím ho, pročítám a ...žasnu. Dvoří se mi samotný král a žádá o schůzku! Dnes po obědě u lesa!

Celé dopoledne myslím na krále a naši schůzku. Po obědě se konečně nastrojuji do svých nejpřepychovějších šatů. Musím uznat, že vypadám opravdu okouzlujcně. Takto by mi odolal jen málokterý muž.

Šťastně mířím k lesu, kde už na mě Richard čeká. Tak jako včera se v králově společnosti cítím báječně. Den nám rychle ubíhá, ale stále se nemohu zbavit pocitu, že nás někdo sleduje. Z toho, že by někdo slyšel o tom, o čem si společně povídáme, se mi dělá špatně, a proto své obavy sděluji králi. Ten mě ale ihned uklidňuje, ale i přesto spatřuji v jeho očích záblesk obav, které ale rychle mizí, takže si teď ani nejsem jistá, zda jsem je opravdu viděla.

Je mi skvěle. Celé odpoledne až do pozdního večera jsem strávila s Richardem a se štěstím v srdci ulehám do postele. Z pod polštáře vytahuju starou ošuntělou tlustou knihu, potáhlou červeným koženým za léta vybledlým přebalem. Jedná se o můj deník. Je to celý můj život. Vlastním ho už deset let. Ano, hodně dlouhá doba. Dostala jsem ho ve svých 7 letech od rodičů, když jsem se naučila psát, a od té doby do něj den co den zapisuji své zážitky a pocity. Za chmurných dnů si v něm často pročítám a směji se svým problémům jako na příklad, když mi v osmi Henri ukradl mou panenku a já z toho byla moc smutná, ale zároveň rozhněvaná.

Beru si do ruky brk a začínám psát. Nakonec do deníku založím i dopis, který jsem dnes ráno obdržela a zavírám ho. Strčím ho na bezpečné místo pod polštář a nechám se unášet do říše snů.

Kapitola III.

Isabela

Další den se budím svěží. Dnes je opravdu překrásný den. Slunce prosvítá přes závěsy na mou tvář.

„Seleno!“ volám svou služebnou. „Dnes se půjdu projet na koni, tak mě čekejte až na oběd.“ „Zajisté, paní.“

Jsem ráda, když se mohu sama projíždět krajinou a mít tak dostatek klidu a volnosti. Už jsem dojela až k řece a nepříliš radostně zjišťuji, že se slunce vyhouplo vysoko nad obzor a měla bych se vrátit domů. Určitě už čekají.

Po návratu se ještě rychle vracím do pokoje odložit si plášť, ale tíží mě podivná předtucha, jako by mi chybělo kus mého já. A pak mi to dojde. Rychle se vrhám k posteli a zvedám polštář. Je pryč! V panice strhávám všechno ostatní, co je na posteli. Ale není tu..je pryč, můj deník, mé všechno!!!

Běžím rychle do jídelny, kde je nastoupené mé služebnictvo a čeká až přijdu na oběd.

„Seleno! Potřebuju s tebou hned mluvit!“ Vím, že jí můžu věřit. Sloužila naší rodině v dobách, kdy ještě žili rodiče a ti na ni plně spoléhali. A navíc o mém deníku ví, ale nikdy by si nedovolila z něj přečíst ani slovíčko. V tomhle ohledu plně respektuje mé soukromí.

Následuje mě do vedlejší místnosti a tázavě na mě hledí: „Má paní? Co se stalo?!“

„Můj deník! Je pryč!!!!“ Hlas mi přeskakuje do hysterického tónu. Vzpomínám, s čím vším jsem se do deníku svěřila. Pane bože! Vždyť to nikdo nesmí číst!

„Paní, to ale není možné!“

„Rychle vzpomeň si! Neviděla jsi něco podezřelého?“

„Byl tu váš bratr Henri. Chtěl vás navštívit, tak jsem mu řekla, že jste na vyjížděce a on tvrdil, že na vás počká v přijímací hale. Pustila jsem ho dovnitř a zavedla do haly. Když jsem asi po půlhodině procházela kolem, všimla jsem si, že už tam není. Myslela jsem, že už ho omrzelo na vás čekat a vrátil se domů.“

Né, né! Jen to ne! Jak mi to jen mohl udělat? Na nic nečekám, otáčím se a utíkám do stáje. Třeba ho ještě nečetl. Možná to stihnu, ale tuhle zradu mu nikdy neodpustím!

Kapitola IV.

Henri

Držím v rukou staře vyhlížející otrhanou knihu. Sestřin deník. Víím, že dělám něco špatného, ale musím zjistit, co je mezi Isabelou a králem. Vždyť ji musím ochránit. Ano, tahle myšlenka mi vehnala do rukou sílu. Otevírám deník. Pocit, který právě cítím, je velmi zvláštní. Na první straně je krásným černým písmem napsáno to magické slovo *Deník*. Slovo, které nám oznamuje, že na dalších stránkách se skrývají pocity člověka, jenž je napsal.

Zhluboka se nadechuju a otevírám deník zhruba v půlce a začítám se: „.....dnes jsem se poprvé milovala! S Georgem z kovářny! Nechápu, jak se to stalo prostě jsme to tak cítili. Pomalu jsme se k sobě začali přibližovat a ...“ Ne!!!!!!! Nemůžu!!!! Rychlým pohybem zaklapávám deník a odhazuju ho na zem. Daleko od sebe. Co to dělám? Co mě to napadlo? Je to má sestra, tohle přece nemůžu! Nechci...nechci to vědět!

Chvíli sedím a poslouchám praskající oheň v krbu a pak ve mně zase začne hryzat ta pochyba. Ano zjistím jen něco o ní a králi. Přečtu si jen malinkou větičku, abych měl jistotu. Rozhodně vstávám a беру do ruky onu knihu. Dávám si teď dobrý pozor, abych ji otevřel až na konci: „Král je tak úžasný! Když jsme se loučili, dal mi letmý polibek na tvář, ale já víím, že je v tom něco víc. Miluji ho a on mě...“ Najednou slyším hlasitý dusot nohou, který se ke mě blíží a hned na to do dveří vráží Isabela.

Na výraz v jejích očích nikdy nezapomenu. Nejdřív sjíždí pohledem z mé tváře na deník a zase zpět.

„Ty hajzle! Jak si mi to mohl udělat? Proč? Co jsem ti udělala?“

„.....Isabelo já..“

„Ne! Mlč, nechci nic slyšet. Mělo mi být hned jasné, že ta bytost, co nás sledovala na vycházce s králem, jsi byl ty! Dobře, tohle bych snad ještě překousla, ale že si mi neprávem nahlížel do mého života v podobě deníku, to ti nikdy, nikdy neodpustím! Jsi mnou a mou ochranou natolik posedlý a zaslepený, že tě ani nenapadlo, jak se budu cítit!!! A i kdybych se o tom, že jsi četl můj deník, nikdy nedozvěděla, díval by ses na mě stejně jinak, protože by ses dozvěděl něco, co mělo být navždy utajeno, něco, co mělo zůstat jen v mé hlavě, víš?“ Křičí tu na mě a mně dochází, co jsem strašného provedl.

„Prosím, Isabelo. Nech si to vysvětlit!“

„Ne! Už tě nechci nikdy vidět!“ S těmito slovy mi zamračeně vytrhává deník z ruky a odchází. Ještě hodnou chvíli sedím tak, jak mě tu zanechala. Nevěřicně hledím na místo, kudy odešla, a najednou je mi do pláče. Udělal jsem takovou chybu! Ano, měla pravdu, byl jsem tak zaslepený, že jsem ani v nejmenším nepředpokládal, co by to mohlo způsobit.

Kapitola V.

Henri

Od této chvíle se mezi námi vše změnilo. Občas ji vidím na různých akcích společně s králem, ale ona mě naprosto ignoruje. A když spolu musíme mluvit, cítím, jak se chová odtažitě. Víím, že to tak zůstane napořád, že mi tuhle zradu nikdy neodpustí. Miloval jsem ji bratrskou láskou, chtěl se dozvědět tajemství a nemyslel na důsledky, a tak jsem jednou provždy ztratil svou milovanou sestru. Ach Isabelo, proč? Proč?